

Horváth Eve

földet érés

*milyen törékeny minden
mennyit zuhantam visszatérő álmaimban
a sínekre a hídról ami a temetőbe vezet
irtózom a gyereksíroktól nem tudok a
közelükbe menni
el ne veszíts a szemed elől
tériszonyom van
tudod a nagyapám is lezuhant
repülőgépszilánkok a reggelek
nehezen alszom el mostanában
egyszer kiugrott a hetedikről valaki
leszakította az esővédő tetőt
akkorát csattant hogy sokkot kaptam
utólag csak a fekete zsákra és az
artikulátlanul bömbölő öregasszonyra
emlékszem pedig végig az ablaknál álltam
nem szeretem a nyílt sebet a belső részeket
ha vért vesznek tőlem elfordulok
dédpapa amputált lábának csonkján
ülő kisbaba vagyok
fel kellene nőni a halálhoz
tabum a test az elmúlásé olykor csak
akadályoz mint a leírt szó – –
míg eszméletemnél vagyok senki se
lépje át a határait ne tudjak arról
hogy szerveim vannak
minden olyan törékeny nyáron az ég is
ha ömlik a jég és az ablak amin
keresztül nézlek
nem tudom hol kezdjem el a bizalmat*

A lélek délutánja

Bekevertem a müzlit dióval,ogyoróval,
napraforgómaggal. Amikor Pesten laktam,
trópusi mixet is vettem, de az itt nem
kapható. Tegnap letekertem a Dunához.
Néztem, ahogy a kóút elmerül a
holtágban. Kaptam utánad, egy üres
csónak lebegett a lópvilág felett,
funkció nélkül. Ma egész nap munkagépek
döngtek, dózerolták az árkot. Egy megkötött
kutya veszettül ugatott. Az ajtód bezárult,
kinyílt a kulcsovirág, ritka fajta, ciklámen
színű. Levágtam egy csokorral, beittam
az illatát, a hold tejszínként folyt be az
ablakomon.

Rendesen szedem a gyógyszerzt,
bringázom, és legközelebb már az emelkedőn
is fel fogok hajtani. Álmodom veled, de reggelente
ráébredek, hogy nem vagy. Sokszor meg napokig
beszélgetünk, mintha mi sem történt volna.
Valahol befúj a szél, a cűg. Tele lesz zúzmarával
a szám, amikor felolvasom ezt a verset. Alig
várom, hogy a végére érjek, mielőtt elolvad
a hangom. Magam is meglepődöm, ilyen még sohasem
történt, csak el ne áruljalak, visszafojtom az írást.
Este azonban rád mosolygok, cinkosan, befelé,
már biztonságban vagyunk, megfelelően távol.
Talán sohasem akartam többet,
mint egy képzeletbeli barátot.

őszii kaszinó

nyakunkon a múlás, pompás varjúháj
a cserépbén. az ideii dió fekete, burkában
nyüvek. milyen szigorú az uraság, kinek
termeiben szépség lakozik. torzsalkodtál,
persze, de nincs madár hitetlen, közege
az ég. váját szemű boldog herceg, ha dől
talapzatáról, magában beszél a nagyvilág.
csontsovány a hold, és karcos pápaszem
vigyázza rómát. kicsi a rakás, az alsó nem
űti az ászt, de maradunk holtversenyben.